

1

Gyveno kartą Vilniuje Senelis ir Senelė ir turėjo jie baltą Vištytę.
Senelis ir Senelė Vištytę labai mylėjo, glostė, pasakas jai sekė ir tikrus atsitikimus pasakojo.
Kartą papasakojo Seneliai Vištytei, kad jauni būdami jie turėjo arklių.
Senelė sako:
– Arklys buvo baltas, didelis ir ramus.
Senelis sako:
– Mėgo avižas kaip ir tu, Vištyte. Ir cukrų, ir juodą duoną, ir obuolius.
– Kas tas arklys? – susimąstė Vištytė. – Baltas kaip aš, mėgsta avižas kaip aš...
Ir išsiruošė Vištytė balto arklio ieškoti. Balkono durys buvo praviros, ir ji išplasnojo iš namų į gatvę.

28

GINTARAS

Prie namo lojo šuo. Vištytė išsigando ir pasuko už kampo. Išėjusi į gatvelę nuskubėjo ja žemyn.

– Kas man pasakys, kur gyvena baltas arklis? – svarstė Vištytė.

Ant ilgos sienos kalbėjosi vieni su kitais maži paveikslėliai.

– Višta, žiūrėkite, tikra višta! – pasakė kažkuris.

– Taip, aš Vištytė, o kas tu toks?

– Žandikaulis.

– Labai malonu, Žandikauli. Sakyk, gal matei baltą arklį?

– Nemačiau, Vištytė. Klausykit, broliai, ar nematėt kuris balto arklio?

– Tegu Inkilo paklausia – jis aukštai, iš ten geriau matyti, – pasakė Akutė.

– Inkile, gal tu matei baltą arklį? – paklausė Vištytė Inkilo, užšokusi ant sienos.

– Gal ir buvau jį sutikęs. Negaliu pasakyti. O gal nuėjo tykiai kur nors kitu keliu? –
atsakė Inkilas.

– Nežinai... – nuliūdo Vištytė. – O gal žino Širdis?

– Jei myli, surasi, – pasakė Širdis.

Vištytė nušoko žemyn. Sienoje buvo varteliai, už jų pievelėje ganėsi baltas Triušis.

– Laba diena, Triušai, ar tavo pievelėje negyvena baltas arkllys?

– Ne, Vištyte, čia jo nėra. Eik už upės – ten didelės pievos, arkliai mėgsta žolę, kaip ir aš.

– O Senelis sakė, kad jie mėgsta avižas, cukrų, juodą duoną ir obuolius. Kur tos pievos?

– Reikia eiti tiesiai, paskui į dešinę, paskui į kairę, tada per tiltą, į kitą upės krantą.

2

3

Už tilto Vištytė pamatė pievoje namuką mėlynu stogu.
– Užšoksiu ant namuko stogo ir apsidairysiu, – tarė sau Vištytė. – Iš viršaus geriau matyti.

Nuo stogo Vištytė matė upę, tiltą, namus, medžius ir spalvotas vėliavėles. Upėje po tiltu plaukiojo antys. Aplink neišvydo nė vieno arklio.

- Sveika, Vištyte, ką ten darai ant stogo? – paklausė kažkas iš apačios.
- Dairausi balto arklio, – atsakė Vištytė.
- Arklio seniai nemačiau, – pasakė Mandala. – O mes, Mandalos, labai mylime arklius ir vištas. Ar žinai, kad Tibete yra ir Arklio, ir Vištos metai?
- Nežinojau, Mandala. O kur tas Tibetas? Reikia eiti į kairę ar į dešinę?
- Tibetas toli, už devynių kalnų. Tavo trumpos kojytės, nenuėisi. Paklausk Angelo, jis aukštai stovi, toli mato, gal jis matė arklį. Eik tiesiai iki kryžkelės.
- Ačiū, Mandala, – padėkojo Vištytė ir nuskubėjo gatve.

O Senelis su Senele pasigedo
Vištytės ir išėjo jos ieškoti.

